

Tre alldeles
Nya Visor.

Den Första:

Om Frank-Tyska kriget.

Den Andra:

Hjörneborgs-Marschen.

Den Tredje:

Ebba Brahes klagan.

Helsingfors.

Årshörs Söderholms boktryckeri,

1878.

Den Första:

1. Säg, hwad är det som gör Att ett stridsrop man hör I den lugna och fredliga dal? Hwarför skall mångens hopp, uti ungdomens knopp, Utaf mannen med sin mejas af.

2. Jo, det makten blott är, Som fått råda wår werld Och Napoleon och Wilhelm de två Utaf menniskors blod, vilka wisa sitt mod, För att en gång belöningen få.

3. Fransman' tappert och rätt, Stred wid Sedan och Metz, För sin ära och fädernesland, Men Napoleon med hast Wille ta' sig en rast Såsom fänge wid fiendens strand.

4. Han sitt folk öfvergas, då han ej fann sin graf, När han sökte i striden den så. Mot beräkning hans plan Blef ett in-trasladt garn; Dersför tyllarne jubla också.

5. Uti Tyskland han går, kanske faller en tår För sitt offrade trofasta folk. Som en härjande nöd och en förtidig död, Genom honom, som dem hafwer sålt.

6. Tysken framgång har haft, med en mångdubbel kraft Han till lärnan af Frantrite trängt. Wid Paris han nu är, Men dock mycket beswär Kanste får han ju der så befängt.

7. Hwarje hjerta i brand Slår för Frantrites land Och en känsla af hopp man det ger, Samt för enkor och små, Som sitt stöd mistat så, Man ej sorgen skall trycka nu ber.

8. Krigets faror och nöd Hjort blott forger och döb, Hvem skall en gång få swara berför? Dersför ofund och swel, Som till-ställt denna lef, I wårt minne det långt lefwa tär.

9. Utaf hunger till sist, Sent Bazaine helt förwift, Med de fina, så modige män, Nu åt tyllarnes här Inwid Metz gaf sitt swärd, För att råka Napoleon sin wän.

10. Mätte freden här bo Och wårt Swerge ge ro Många sälla och lyckliga da'r! Men kommer kriget en gång, Wi må sjunga en sång, Såsom fordom i minnet war qwar.

11. Helt dig, Swea Kung, af båd' gammal och ung! Wår Carolus må lefwa i nord: An skall gosarne blå Emot dödarne gå, Leswe Swerge, wår fädernesjord.

Den Andra:

Björneborgs-Marschen.

Öfner af ett folk, som blödt
På Narwas hed, på Polens sand, på Leipzigs slätter, Siltzens kullar!
An har Finlands kraft ej dödt,
An kan med owäns blod ett fält här färgas rödt.
Bort, bort hwila, rast och fred!
En storm är lös, det ljungar etb och fältkanonens åska rullar,
Framåt, framåt led wid led!
På tappre män se tappre fäders andar ned.

Ablaste mål

Och lysen på wår bana;

Skarpt är wårt stål

Och blöda är wår wana.

Alla, alla läckt framåt!

Här är wårt sefeligamla frihets sköna strät.

Lyx högt du segerälla fana,

Sliten af striden sen en grånad forntids bar,

Fram, fram wårt äbla, härjade standar!

An finns en flit med Finlands gamla färger qwar.

Albrig skall wår fosterjord

Af wäldets makt ur oförblödda bataljoners armar ryckas,

Albrig sjuda skall det ord,

Att Finlands folk förrädi sin fria bygd i nord.

Falla kan den tappre blott,

Ej rygga för en faras hot, ej swika, böjas och förtryckas.

Falla, sköna krigarlott,

Blir wår, sen för en seger än wi lämpa fätt!

Wapen i hand

Och läckt wår owän nära!

Dö för wårt land

U lefwa för wår ära.

Rastlös fram från strid till strid,

Ly nu är stunden wår och nu är skördens tid!

Glesnade leder wittne hära

Hervligt om mod och bragder, om wårt lands försvar.

Fram, fram wårt äbla, trofsta standar!

Omkring dig än din trogna finsta wakt du har.

Den Tredje:

Ebba Brahes Flagan.

Den lätta manteln breder aftonstunden, Så ljuf och wän-
lig öfwer haf och land Och fångarflaran tyfstat har i lunden
Och Målar'n hwilar wid des stolta strand. I nattens lugna
sföt naturen hwilar, Men inom detta bröst en stormwind ilar.

Ät friden egde jag i fordna dagar Om himlen såg jag
leende och blå, Att men'skoffälen har ett språk som talar, Så
färleksriff jag kunde ej förstå, Jag lycklig war när morgonen
mig wäckte, När qwällens sol i wågorna sig sträckte.

Jag lycklig war, så ostudsöfullt jag drömde, Att prydd jag
stod, som Gustaf Adolfs brud, Och hoppet i min själ sin wällust
tände, Och smykade min wäg med blomsterkrub, Men tro ej
hoppet, det skall sorger föda, Det är en orm, som tjuvar för att böda.

Ät, snart förgäfwes skall din ljuswa flamma, Som höjer sig
i ömt bewakad brand, Allt är förbi min werld är ej densamma,
En hatad boja fångsla skall min hand. O! Gustaf Adolf lär mig
att försata Och tänk med fölb på De la Gardies maha.

War kall. War kall och låt mig ensam lida, Och tröttnad
gå på mina fädere graf. En huldrif genius står inwid min sida,
Tills ödet bröta skall min wandringstaf, En engel, tröstande mitt
sorgsna sinne, Och engeln heter Gustaf Adolfs minne.

Säljes i bokhandeln wid Länga bron.